

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2550/2019
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Тадић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Суботици, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 1320/19 од 28.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 1320/19 од 28.03.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору П 85/2018 од 25.12.2018. године, одбачена је тужба тужилаца АА из ... и ББ из ... поднета против тужене Републике Србије - Министарства правде ради неоснованог обogaћења.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 1320/19 од 28.03.2019. године одбијена је жалба тужилаца и потврђено решење Вишег суда у Сомбору П 85/2018 од 25.12.2018. године.

Против означеног другостепеног решења тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. у вези члана 420. став 1. и 6. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Тужиоци су синови покојног ВВ који је рехабилитован правноснажним решењем Вишег суда у Сомбору Рех 72/13 од 14.03.2014. године. Правноснажном пресудом Вишег суда у Сомбору П 14/16 од 21.09.2016. године одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили од тужене исплату рехабилитационог обештећења - накнаду материјалне штете за неплаћени рад њиховог оца током издржавања затворске казне у редовно радно време и прековремени рад, изгубљену плату и пензију. Тужбом поднетом у овом спору тужиоци потражују од тужене исплату одређеног новчаног износа на име неплаћеног рада њиховог покојног оца током издржавања затворске казне (рад у редовно радно време, прековремени рад и рад у нерадне дане), изгубљене плате и пензије. У поднетој тужби тужиоци, као правни основ њиховог тужбеног захтева наводе неосновано обогаћење.

Нижестепени судови су поднету тужбу одбацили због постојања правноснажне пресуђене ствари. Правноснажна пресуђена ствар постоји када између покренуте и раније правноснажно окончане парнице постоји идентитет странака и идентитет захтева. Према члану 359. став 2. ЗПП, суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена, и ако утврди да је парница покренута по захтеву по коме је већ правноснажно одлучено, одбациће тужбу.

Тужиоци и тужена су били странке и у парници окончаној правноснажном пресудом Вишег суда у Сомбору П 14/16 од 21.09.2016. године. Постоји и идентитет захтева у овој и правноснажно окончаној парници. Тужиоци у обе парнице траже наплату новчаног потраживања, на основу чињенице да рехабилитованом лицу - њиховом покојном оцу, током издржавања затворске казне на коју је осуђен из идеолошких и политичких разлога није плаћена накнада за принудни рад, нити накнада за изгубљену плату и пензију, која им припада као његовим законским наследницима. У правноснажно окончаној парници тужиоци су исплату тог новчаног потраживања тражили по основу права на рехабилитационо обештећење (накнаду материјалне штете), предвиђеног чланом 26. став 1. Закона о рехабилитацији. Тужбом поднетом у овој парници тужиоци исплату истог новчаног потраживања траже по основу неоснованог обогаћења (стицања без основа), у складу са чланом 210. Закона о облигационим односима.

Нижестепени судови су у овом случају правилно применили одредбу члана 359. став 2. ЗПП, јер између ове и правноснажно окончане парнице постоји субјективни (странке) и објективни (тужбени захтев) идентитет.

Нису основани наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка и погрешној примени материјалног права. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП није законом (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП) прописани разлог за ревизију. На погрешну примену члана 294. став 2. ЗПП тужиоци су указивали у жалби. Ове жалбене наводе другостепени суд је оценио неоснованим, а разлоге за такву оцену прихвата и ревизијски суд. Правни основ наведен у тужби није од значаја за суд (члан 192.

став 4. ЗПП), па зато промена тог основа у поднетој тужби нема значај за непостојање идентитета тужбеног захтева у овој и ранијој, правноснажно окончаној парници.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. и члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић